

Čís. 5721.

Bol-li obžalovaný odsúdený pre zločin podľa zákona na ochranu republiky teprv nálezom opravnej stolice, má táto sama vysloviť i vylúčenie podmieneného odsúdenia v smysle cit. zákona, a to aj vtedy, keď zločin bol so zreteľom na použitie § 92 tr. zák. kvalifikovaný za prečin.

(Rozh. zo dňa 20. októbra 1936, Zm III 480/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. H., obžalovanému zo zločinu podľa § 15, č. 3 zák. na ochr. rep., zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného; z úradnej moci na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 384, č. 4 tr. p. zrušil najvyšší súd podľa § 34, odst. 1 por. nov. rozsudok vrchného súdu vo výroku, ktorým bolo uložené súdu prvej stolice, aby dodatočne rozhodol o podmienenom odsúdení, a uložil vrchnému súdu, aby vo vlastnom obore pôsobnosti rozhodol, či obžalovanému povoľuje podmienený odklad výkonu trestu alebo nie.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní veci z úradnej povinnosti presvedčil sa najvyšší súd, že rozsudok vrchného súdu je zmätočný vo výroku, ktorým uložil krajskému súdu, aby podľa § 7 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. rozhodol o podmienenom odsúdení. Obžalovaný bol teprv rozsudkom vrchného súdu odsúdený pre zločin výzvy k trestným činom podľa § 15, č. 3 zák. na ochr. rep., lebo rozsudok krajského súdu bol sprostujúci. Podľa § 7, odst. 1 zák. zo 17. októbra 1919, č. 562 Sb. z. a n., a plenárneho rozhodnutia najvyššieho súdu z 3. júla 1923, č. Pres. 466/23 je súd prvej stolice povolaný rozhodovať o podmienenom odsúdení, a to podľa plenárneho rozhodnutia najvyššieho súdu zo 7. apríla 1924, čís. Pres. 1510/23 i vtedy, keď teprv rozhodnutím opravnej stolice vzišla nutnosť, aby o podmienenom odsúdení bolo uvažované. Tieto predpisy boli doplnené § 35, veta 1 zák. z 19. marca 1923, čís. 50 Sb. z. a n., ktorým bolo ustanovené, že pri odsúdení pre zločin podľa zák. na ochr. rep. u osôb starších 18 rokov je podmienené odsúdenie vylúčené. Ponevác obžalovaný bol odsúdený pre zločin podľa § 15, č. 3 zák. na ochr. rep., neprichádzala v úvahu nutnosť, aby súd prvej stolice uvažoval o podmienenom odsúdení ani podľa § 7 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n., ani podľa citov. plen. rozhodnutia najvyššieho súdu, lebo následkom rozkazovacieho predpisu § 35, veta 1 zák. na ochr. rep. odpadla nutnosť uvažovať o podmienenom odsúdení v smysle § 1 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. Preto mal súd, ktorý obžalovaného odsúdil pre zločin podľa zák. na ochr. rep., aj vysloviť vylúčenie podmieneného odsúdenia, a to aj v tomto prípade, keď zločin bol so zreteľom k §§ 92 a 20 tr. z. kvalifikovaný ako prečin, ponevác sa týmto kvalifikovaním následkom výmery

trestu nemení nič na podstate trestného činu. Keď vrchný súd o podmienenom odsúdení v tomto prípade nerozhodol, ale dal poukaz krajskému súdu, aby o ňom rozhodol, uznal, že vec, ktorá patrí do jeho oboru pôsobnosti, tam neprislúcha, čím spôsobil zmätok podľa § 384, č. 4 tr. p., na ktorý treba podľa § 384, posl. odst. tr. p. vždy dbať z úradnej povinnosti. Preto postupoval najvyšší súd podľa § 34, odst. 1 por. nov. a poukázal vrchný súd, aby vo vlastnom obore pôsobnosti rozhodol o podmienenom odsúdení.

Čís. 5722.

Prohlásil-li obžalovaný po vynesení rozsudku soudu prvé stolice, že nastupuje trest, a odvolání ohlásil toliko jeho obhájce, nelze další vazbu považovati za vazbu vyšetřovací a započítati ji poměrně, nýbrž za výkon trestu.

(Rozh. ze dne 20. října 1936, Zm IV 535/36.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti K. G. a spol., obžalovaným pro zločin podle § 215 tr. z., vyhověl zčásti zmateční stížnosti obhájce obžalovaného z důvodu zmatečnosti podle § 385, č. 2 tr. ř., zrušil rozsudek odvolacího soudu ve výroku o započítání vyšetřovací vazby vytrpěné obžalovaným K. G. od 6. května do 6. srpna 1936 poměrnou částí dvou měsíců, tento výrok pominul a vyslovil, že trest na svobodě tohoto obžalovaného má se počítati jako nastoupený ode dne 6. května 1936.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 385, č. 2 tr. ř. namítá, že odvolací soud porušil zákonná ustanovení o výměře trestu, pokud vazbu, kterou obžalovaný vytrpěl od vynesení rozsudku prvního soudu až do vynesení rozsudku odvolacího soudu, uznal za vyšetřovací vazbu, ježto obžalovaný odvolání nepodal a prohlásil, že nastupuje trest. V této části nelze zmateční stížnosti upříti oprávnění.

Poněvadž se obžalovaný K. G. s rozsudkem prvního soudu spokojil a prohlásil, že trest nastupuje, nastal tu případ druhého a třetího odst. § 506 tr. ř., i když obhájce podal proti onomu rozsudku odvolání co do viny a trestu. Uvedeným prohlášením obžalovaného byly splněny všechny předpoklady 2. odst. § 506 tr. ř., neboť odvolání obhájcovu nebylo opravným prostředkem obžalovaného, nýbrž bylo podáno proti jeho vůli, jelikož bylo v rozporu s jeho prohlášením. Ustanovení 2. odst. § 506 tr. ř. je ve srovnání s poměrným započítáním vyšetřovací vazby ve prospěch obžalovaného a proto nemůže býti vykládáno rozšiřujícím způsobem v jeho neprospěch, nanejvýš prohlášení obhájcovu, jež bylo v rozporu s prohlášením obžalovaného, nemůže se považovati za učiněné jménem obžalovaného tak, jako kdyby je byl obžalovaný sám učinil.